

ACC. N:R M. 8315 : 1-4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Skåne*

Upptecknat av: *Byggn. J. H. Persson*

Härad: *Oxie*

Adress: *St. Kvaternärsrog. 13, Lund*

Socken: *Husie*

Berättat av: *min mor Hanna Hansson*

Uppteckningsår: *1942.*

Född år *1827* i *St. Källberga*

*Historia om en skäddare, som kom att
tro på spöke. s. 1-4.*

När Sparren i Sallerup kom till att tro på spöke.

Sparren var skräddare och bodde i Södra Sallerup, men v.d. han egentligen hette det tror jag att jag inte har hört. Han kallades allmänt för Sparren, denna historia har min mor berättat liksom många andra, det var en gång på 1830-talet när min morfar tjena hos Anders Persson i Kvarnby, så var Sparren där och rydde och det var om vintern strax vid jul, han brukade alltid ligga där om nätterna ty han hade ju stätt långt hem.

Men så en kväll så skulle han ändå gå hem, då sade de till honom, det är allt för märkt att gå hem i kväll, och sen så spökar det ju också vid backen så du kan komma illa ut.

A, så då Sparren, man e väl inte så dum heller så man tror spöke, sådant skall där då ingen inbilla mig.

Faså du tror inte på spöke, ja så gå då var där då en som sade, så kanske du får tro då.

Och så sade då Sparren godnatt och gick mot Sallerup, men så var där en daglönare, en f.d. prins hussar som hette Hamelott, en stor spektakelmakare, han hade ju hört att Sparren skulle gå

hem den kvällen och då skulle han passa på och skrämma
han ordentligt, så hade han sagt till drängarna där att de skul-
le uppehålla han med prat så länge tills han fick klädd ut
sig till spöke, och strät halva om skorna, samt blåser ockvä,
och äfven tjärat dem på ett gammalt ärspjörrehjul, så skulle
han gå upp till backen och lägga sig i gropen där, och när så
Spöken kom mitt backen så skulle han sätta eld i hju-
let och sen trilla det emot honom, så skulle man få se att han
trodde nog på spöke sedan, de kunde ju ta han in i dränga-
huset och ge honom ett par seppar så länge tills han kom upp
på backen med hjulet så nu Hamelott.

Så gjorde nu drängarna det, och Spöken blef så glad och
modig när han hade fått sepparne, så han ^{var} inte alls rädd för
någon spöke, nej då, inte ens för själfue hin.

Så tacka han drängarna och sa godnatt, godnatt me dig, men
akta dig nu för spöken vid backen, och så skrättade de.

A, så dant trans sa då Spöken tror i att ja e rädd för
spöken, sådana fins ju inte till, och så gick han.

Lå gick då Sparren trallande ut om porten ser han hade fått resorparne som de kallades får, Sparren blef först lipad så då blånarne undras hur långt han kommer innan han kommer igen, Kamelott han sätter nog fart på han när han kommer mitt på backen, de har här då gidd i handarna på att han ska göra, så de ska bli roligt och se hur han ser hur han ser ut i synen när han kommer tillbaka.

Och när så Sparren kom på half uppfär backen så satte Kamelott en pilskäpp i ärkärrehjulet och så satte han eld i det, och sen här trilla han det emot skräddaren.

Fässes skrek då Sparren, så far om igen, värre än han hade haft sjelfve hin i håldene på sig och kom tillbaka till spåders Pers med andan i fallen och hade när sprunget öfver heunden i porten, och kom in i stugan med en sådan fart att han hade nära vält en spinnerock som stod där.

Men då sade de, vad står på, kommer du igen, har du kanske kommed ut för spöke i kväll, de trodde de ju inte på, men han svara inte, och blef var han som ett lek.

Det troddes ju allmänt på den tiden att hade någon kom-
met ut för spöke så skulle han inte tala för än han fick
saget färdigt, så hade de ingen makt öfver honom.

Så måste då Sporsen gå och lägga sig, men så om morgo-
nen dagen efter när han var uppstigen så var de där på
honom illikopa, och fråga honom om han hade sett spöke i
går kväll, men du kom igen, hur långt var du kommen, hur
säg spöket ut, nu är du nog inte så modig skräddare, nu tror
du väl åtminste att det spöke till du också.

Om ni kunde tåga så länge så skall tala om det, men det
kan ni visst inte, ja jag var kommen på half upp för backen,
och då dök där en skepnad upp ur jorden, och så blåsa det
till, och så kom det ett brinnande hjul emot mig, men den
kan far ner i jorden igen, de va nog den onde.

Men då skrattade de allikopa så runga i stugan, men då
sa Sporsen, va fan grinar i för era ställa, i skulle vad uti för
de ja va i går kväll ^{så hade} inte grinad de tror ja.

Jaså, då tror du nu på spöke där, ja, ja e väl tvungen ti tro de
ju har sett.